

နှုတ်ခမ်းထူထူတွေနဲ့ လှောင်ပြုံး
မာယာများ တဲ့ ငါးခုံးမလေးရေ
မင်းကြောင့်
ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်မက်တွေ ...
... တစ်လှေလုံး ပုပ်ခဲ့ပေါ့။

ခရီးဆိုတာ သွားမှ ရောက်သတဲ့ လား။ ကျွန်တော် မသွားဘဲနဲ့ ရောက်ခဲ့တဲ့ ခရီးတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါဟာ လူ့ဘဝပဲ။

ဒီ လူ့ဘဝထဲကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့တာလဲ။ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူများ တွေ အလေးအနက်ထားပြီး ပြောပြောနေကြတဲ့ အဲဒီ 'ဘဝ' ဆိုတာကြီးကို ကျွန်တော်က ရယ်ပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒါကိုပဲ တစ်ချို့ကစွပ်စွဲကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မစားရတဲ့ စပျစ်သီးကို ချဉ်တယ်လို့ ပြောတဲ့ မြေခွေးလိုပဲ..တဲ့ ။ ဟုတ်လို့ လား။ လောကမှာ ဘယ်မြေခွေးက စပျစ်သီးကို စားရိုးထုံးစံရှိလို့ လဲ။

သွားစမ်းပါ ..၊ ပေါက်ကရဲတွေ။

ကျွန်တော် နားမလည်လို့ နားမလည်ဘူး ပြောတာပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် နားမလည်နိုင်ဆုံး သတ္တဝါပဲ။

နီးစပ်တိုင်းသာ နားလည်ရကြေးဆိုရင် ရေထဲမှာ ဟိုက်ဒရိုဂျင်နဲ့ အောက်စီဂျင်ပါကြောင်းကို ပထမဦးဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ သူဟာ ငါးတွေဖြစ်ဖို့ ကောင်း တာပေါ့။

အဲဒါပဲ...

ကျွန်တော် နားမလည်တာဟာ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး (ဒါကို ရဲရဲရင့်ရင့် ပြောပြမယ်) ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုထိကို နားမလည်သေးဘူး။

ဇက် (Z)

*

ကာကွယ်မှုတိုင်းဟာ ကုသမှုထက် ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လူအားလုံးဟာ ဝက်ခြံပေါက်တာကိုတောင်မှ မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အမှန်တော့ ကာကွယ်တယ်ဆိုတာ ရင်ဆိုင်ရမှာကို ကြောက်တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပါ။ အဲဒီရောဂါကော ဘယ်လိုထပ်ပြီး ကာကွယ်နိုင်ဦးမှာ လဲ။ ကျွန်မကို အဖြေတစ်ခုခု ပေးကြပါလား...။

ဇက်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့ ရဲ့ နှလုံးသား နှစ်ခုကို ကာကွယ်ဖို့ (ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး) ကြိုးစားရင်းနဲ့ အဲဒီအဖြေကို ကျွန်မ ငတ်မွတ် လာခဲ့တာပါ။

ကျွန်မ မှားသွားခဲ့တယ်။ အပ်တစ်ချောင်းကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နှစ်ဖက်စလုံးကို ချွန်လိုက်မိသလိုပဲ။ သူနဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် နာကျင်စရာတွေပဲ ဖြစ်လာစေခဲ့တော့တယ်...။

ကျွန်မကို 'အရမ်းကြင်နာသနားတတ်တဲ့ မိန်းကလေး' လို့ လူတွေက

ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် (သူ့ကို ချစ်မသွားမိအောင် ကာကွယ်ထိန်းချုပ်
နေရတာနဲ့ ပဲ) ကျွန်မဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားအတွက်ကျတော့ ရက်စက်သူ
တစ်ယောက် ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပြန်ဖြစ်နေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြပါ
ဘူး။

နန္ဒာဝေရည်

*

အခန်း (၁)

ကျွန်တော်ရဲ့ လူငယ်ပီပီ ခံစားချက်တွေဟာ ကြယ်ပျံတွေ ကြွေသလို မျိုးပဲ။ အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်သလောက် ခဏကလေးပဲ အလင်းရောင် တောက်ပသွားတတ်တာ ...။

တစ်ခုခုကို ကြိုက်မိပြီဆိုရင် လိုချင်လိုက်တာ အရူးအမူး တပ်မက် လောင်ကျွမ်းလို့ ။ ရပြီဆိုရင် လည်း သုံးလေးရက်လောက်တော့ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ကြည့်လို့ မဝ တသသ ရင်ခုန်တတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာပါဘူး။ ရိုးသွားတယ်။ ငြီးငွေ့သွားတယ်။ လှည့် ကို မကြည့်ချင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဟာ သိပ်ပြီးတော့များ ကလေးဆန်နေသလား။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူး။

ကြယ်ပျံတွေကတော့ တဖွဲဖွဲ ကြွေပြီးရင်း ကြွေနေတော့တယ်။

ဇက်

*

ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှ ကြောင်အဝါလေးတစ်ကောင် အိပ်ငိုက် နေသည် ။ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသော နေ့လည်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်၏။

ဇက်ကတော့ နံရံကိုမှီကာ ခြေဆင်းထိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ အေးအေးဆေးဆေး ငြီးငွေ့နေပစ်လိုက်သည်။ ဒီလောက် ထုံထုံထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေတဲ့ လောကမှိုင်းမှိုင်းကြီးဆီကနေ ဘာတွေများ ထပ်ပြီး မျှော်လင့်နေရဦးမှာ လဲ။

သူကတော့ ဘာကိုမှ အားကြိုးမာန်တက် မလုပ်ချင်ပါ။ ဘာကိုမှ လည်း မပိုင်ဆိုင်ချင်၊ ဘာကိုမှ လည်း အနိုင်မယူချင်ပါ။ ရွှေရောင်ငွေရောင် ပြောင်လက်နေသော သရဖူတွေကိုလည်း ဆောင်းချင်စိတ် မရှိပါ။

(သရဖူဆိုသည် မှာ ကလေးတွေ ကစားဖို့ လောက်သာ အသုံးဝင်သော အရာဖြစ်သည် ဟု သူက ရိုးရိုးလေးပင် ခံယူထား၏)

အခန်းတံခါးကို “ကျီ”ခနဲ မြည်အောင် တွန်းဖွင့်သံကြားရ၏။ သူ့ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးစောဝေ ဝင်လာမှန်းသိသော်လည်း (မော့ကြည့်ရမှာ ပျင်းသောကြောင့်) သူ မော့မကြည့်ဖြစ်ချေ။

“ဟေ့ကောင်...ဇက်၊ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထိုင်ချင်ရင်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ကုလားထိုင်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းပေါ် ထိုင်ရမှာ ...ပျင်းလို့ ”

သူ့စကားကြောင့် ဦးစောဝေ ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်မိ၏။ ဦးစောဝေက တူဖြစ်သူကို “ဒီကောင် ရူးနေပြီလားမသိဘူး”ဟူသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း....

“ဟေ့ကောင်...ဇက်၊ အူကြောင်ကြောင်စကားတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ ကွာ၊ ငါက နဂိုကတည်းကမှ သိပ်ပြီး ဦးနှောက်အစားခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူလိုငါလို ရိုးရိုးတန်းတန်း တွေးစမ်းပါကွာ”

“ကျွန်တော်တွေးတာ ရိုးရိုးလေးပါ၊ ဦးလေးတို့ က သတ်မှတ်ချက်

တွေ၊ ပုံသေနည်းတွေနဲ့ နေထိုင် နေကြလို့ ခက်နေတာ၊ အရှေ့အရပ်ကို ဘယ်သူက “အရှေ့”လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အနောက်အရပ် ကို “အနောက်”လို့ ခေါ်တာလဲ၊ ဘာလဲ နောက်တီးနောက်တောက်လုပ် တဲ့ လူတွေနေတဲ့ အရပ်မို့လို့ လား”

“တော်စမ်းပါ ဇက်ရာ၊ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ အစတုန်းကတော့ မင်း ပဲ၊ အဲဒီကုလားထိုင်ကို ကြိုက်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီးတော့.....”

ဦးစောဝေက နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပြီးတော့ ပုပ်သိုးသိုးလေသံဖြင့် ပြော သောကြောင့် ဇက် ရယ်နေလိုက် သည် ။

တကယ်ပင်...လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်တုန်းက (ယခု သူ့အခန်း ထဲတွင် ရှိသော) ထိုကုလားထိုင် ပုံစံမျိုးကိုမရလျှင် သူ လဲသေရတော့မ လောက် နှစ်သက်ခဲ့ဖူးသည် ။ အဲဒီ ကုလားထိုင်ပုံစံကို မဂ္ဂဇင်း၏ အနုပ ဉာဏ်ကဏ္ဍ စာမျက်နှာတစ်ခုတွင် သူ စမြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။

မြင်မြင်ချင်းမှာ ပင် သူ့အရူးအမူး ကြိုက်သွားပြီး အသိမိတ်ဆွေလက် သမားဆရာတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြကာ ထိုပုံစံအတိုင်း တစ်ထပ်တည်း တူအောင်လုပ်ခိုင်းသည် ။ စိတ်တိုင်းမကျမချင်း ဖျက်လိုက်၊ ပြန်ပြင်လို က်နှင့် ကုလားထိုင် ဆယ့်နှစ်လုံးစာလောက်ကုန်ပြီးခါမှ သူလိုချင်သောပုံ စံကို ရတော့သည် ။

ထုံးစံအတိုင်း...ရခါစမှာ တော့ ထမင်းစားလည်း ထိုကုလားထိုင်ပေါ် မှာ ထိုင်၊ စာဖတ်လည်း ထိုကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ကစားစရာအ သစ်ရသော ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့ဖူး၏။

အခုတော့လည်း အဲဒီရူးသွပ်စွဲလန်းမှုတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲမ သိတော့။ ထုံးစံအတိုင်း အရာရာကို ငြီးငွေ့မြဲငြီးငွေ့ နေပြန်တော့သည် ။

ရံဖန်ရံခါ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်လျက် Internet ထဲမှ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် စကားပြော လျက်....

ရံဖန်ရံခါ ကက်ဆက်ကို (တကယ်နားမထောင်ဘဲ) အသံကုန်ဖွင့် ထားလျက်....

ရံဖန်ရံခါ လက်ချောင်းကလေးများ ၏ ထိပ်ဖျားအချင်းချင်းငြိမ်သက် စွာ ထိထားရင်း ပြတင်းမှန်ချပ်ပေါ်ကျနေသော နေရောင်ခြည်ကို ငေးကြည့်တိတ်ဆိတ်လျက်...

ရံဖန်ရံခါ (အိပ်မက်မက်လေ့မရှိဘဲ) အိပ်စက်လျက်...ဘဝကို ခြေသံ မကြားရအောင် သူ တိုးတိုးလေး ဖြတ်လျှောက်နေဖြစ်တော့သည်။ ။

အရေးတကြီးနိုးထစရာ မလိုဘူးဆိုရင်

ငါဆက်ပြီး အိပ်နေချင်လို့ ပါ.....။

ဘဝဆိုတာနဲ့

ဘာဖြစ်လို့ “ရှင်သန်ခြင်း”လို့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ရတာလဲ။

ငါကတော့...

အိပ်နေရတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်။

“ဇက်.....ရေ၊ ဟေ့ကောင်...ဇက်၊ အန်ကယ်စော ဇက်ရှိလား”

အိမ်ရှေ့ဆီမှ ခေါ်သံကြားရသည် ။ အောင်ကြီးနှင့် ဆန်းမောင်တို့ အသံမှန်းသိလိုက်သည် ။ သို့သော် ပြန်ထူးဖို့ ခပ်ပျင်းပျင်းရှိသည် နှင့် သည်

အတိုင်းပင် ဆက်ထိုင်နေဖြစ်သည်။ ။

သူ ပြန်ထူးလိုက်လျှင်လည်း ဟိုနှစ်ကောင်က အခန်းထဲဝင်လာမည်။
မထူးလျှင်လည်း အခန်းထဲ ဝင်လာမည်။ ဘာလို့ အလုပ်ရှုပ်ခံမှာ လဲ...။

“ဪ...အောင်ကြီး၊ လာလေကွာ၊ ဒီမှာ မင်းတို့ ကောင်ကတော့ ထုံး
စံအတိုင်း အပျင်းကြောဆန့် နေတယ်”

ဦးစောဝေက လှမ်းခေါ်သည် ။ သူ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် ဦး
စောဝေတို့ က ငယ်ပေါင်းကြီး ဖော်တွေလို ရင်းနှီးပြီးသား၊ အမှန်က ဇ
က်နှင့် ဦးစောဝေတို့ သည် တူဝရီးအရင်း မဟုတ်ကြ။ ဆွေမျိုး စပ်လျှင်ပ
င် အတော်ဝေးလိမ့်မည် ထင်သည် ။

မန္တလေးမှာ နေစဉ်ကတည်းက ဦးစောဝေက ဇက်၏ မိဘနှစ်ပါးစ
လုံးကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတလုံးလို ရိုသေသည် ။ ဇက်ကိုလည်း သူ့လက်
ပေါ်မှာ တင် ကြီးပြင်းအောင် စောင့်ရှောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းလာတက်သောအခါ ဇက်ကို အုပ်ထိန်းနိုင်ရန်
ဟု ရည်ရွယ်ကာ ဇက်၏ မိဘများက ဦးစောဝေကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်သ
ည် ။ သို့သော်..ဇက် လူပျိုဖော်ဝင်စကတည်းက သူငယ်ချင်းလို ပွင့်ပွင့်လ
င်းလင်း ရင်းနှီးပေါင်းသင်းလာခဲ့သည့်အရှိန်က ဦးစောဝေကို ဒုက္ခပေး
တော့သည် ။

ဇက်ကို သူဘယ်လိုမှ စကားနိုင်အောင် ပြော၍ မရ။ မရသည့်အပြင်
ဇက်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်ကြားတွင် သူပါရောပြီး ယောင်လည်လ
ည်ဖြစ်ကာ တွေ့သမျှ အရှုပ်ပြဿနာကို လူကြီးပီပီ ဒိုင်ခံ ဖြေရှင်းနေရ
တော့သည် ။

“ဟေ့ကောင်..ဇက်”

အောင်ကြီးနှင့် ဆန်းမောင်တို့ အခန်းထဲ ဝင်လာသံကြားရသည်။ ။ ဇက်...မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားလိုက်၏။ အရှုပ်ကောင်တွေ လာပြီး ဘာတွေရှုပ်ဦးမည်မသိ။

“ဟေ့ကောင်...ဇက်၊ မျက်လုံးဖွင့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ငါတို့ ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောလေကွာ...၊ ဒီအတိုင်းလည်း ကြားနေရသားပဲ၊ မျက်စိနဲ့ နားထောင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာမျက်လုံးမှ ဖွင့်စရာမလိုဘူး”

ဇက်၏ ကပ်သီးကပ်သပ်စကားကြောင့် အောင်ကြီးနှင့် ဆန်းမောင်တို့ စိတ်ညစ်သွားကြ၏။ ဆန်းမောင်က ဦးစောဝေဘက်လှည့်ကာ....

“အန်ကယ့်တူက မျက်လုံးဖွင့်ဖို့ တောင် ဆင်ခြေဆင်လက်ရှာပြီး အပျင်းထူနေရသေးတယ်၊ ဒီကောင့်အကျင့်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုပဲလား အန်ကယ်စော”

“ဒီကောင့်စိတ်က မှန်းရခက်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခါတလေ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ အပျင်းထူနေသလောက်၊ စိတ်မြန်ချင်ရင်လည်း သူ့အပြင် နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ သူလိုချင်ပြီဆိုရင်လည်း ချက်ချင်းပဲ”

ပြောရင်းနှင့် ဦးစောဝေက ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြန်သတိရသွားပြီး..

“ဒီကောင် ငါးနှစ်သားလောက်တုန်းက ပူဆာတာ၊ “နှုတ်ခမ်းမွှေးပေါက်ချင်လို့”...တဲ့ ၊ ခုချက်ချင်းပေါက်အောင် လုပ်ပေးရမယ်ဆိုပြီး ငိုလိုက်တာကွာ၊ မပြောပါနဲ့ တော့”

ဦးစောဝေ၏ စကားကြောင့် ဇက် ကမန်းကတန်း မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်ပြီး...

“ဟိုး...ဟိုး၊ တော်လောက်ပြီ ဦးလေး၊ ပြီးတာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပြီးပြီပဲ

ဦးလေးရာ..ထားလိုက် ပါတော့၊ ဒီကောင်ရှေ့မှာ တော့ အဲဒါတွေ မပြော
လိုက်ပါနဲ့ ၊ ကဲ ဂြိုဟ်မင်းနှစ်ကောင် မင်းတို့ ပြောစရာ ရှိတယ်ဆိုတာ
ဘာလဲ”

“ဟဲ...ဟဲ၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မင်းက ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို ရိုသေ
လေးစားစရာ ကောင်းမှန်း သိသားပဲ...ဇက်ရဲ့ ၊ အဲဒီလို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့
တက်တက်ကြွကြွ နားထောင်စမ်းပါ....”

အောင်ကြီးက မလိုအပ်ဘဲနှင့် “အဟမ်း”ဟု ချောင်းတစ်ချက်ဟန်သ
ည် ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တော့ အတော်ခန့်ညားသွားပြီဟု ထင်နေသလားမ
သိ။ (သူ့လိုသာ စကားပြောခါနီးတိုင်း ချောင်းဟန်ရမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ
ကုလသမဂ္ဂညီလာခံတွင် သလိပ်ပျော်၊ ချွဲပျော်ဆေးတွေ အတော်ရောင်း
ရမှာ ပဲဟု ..ဇက် တွေး မိ၏။

အောင်ကြီးက...

“အဟမ်း..ငါနဲ့ ဆန်းမောင်နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ရည်းစားဆိုလို့ မူးလို့
တောင် ရှူစရာ တစ်ယောက်မရှိဘူးဆိုတာ မင်းအသိပဲနော် ဇက်၊ ဟုတ်
တယ် မဟုတ်လား၊ အားလုံးကတောင် ငါတို့ ကို ဒီအရွယ်ရောက်မှ
အမြီးမပေါက်ရင် ဘာမျောက်လဲလို့ မေးကုန်ကြပြီ”

“ဒီအရွယ်ရောက်မှ အမြီးမပေါက်ရင် ...ဘဲဥပေါ့”

“ဟေ့ကောင်..ဇက်၊ မဖေါက်နဲ့ ကွာ၊ ကောင်းကောင်း နားထောင်”

“အဟမ်း..အခုတော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တ
စ်ပတ်လောက်က ငါတို့ ရပ်ကွက်ရှေ့မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အသစ်တစ်
ဆိုင် လာဖွင့်တယ်၊ အဲဒီဆိုင်မှာ ကောင်တာထိုင်တဲ့ ကောင်မလေးနာမ
ည်က ချစ်ဖူးငုံတဲ့ ၊ နာမည်ကလည်း ဝှတ်ရှယ်၊ လူကလည်း ဝှတ်ရှယ်ကွာ၊

သိလား”

ဇက်ကတော့ သိရုံတင်မက သူ နားထောင်ပေးလိုက်ရသော အချိန်
တွေကိုပါ နှမြောတသ ဖြစ်သွား၏။ (တကယ်တော့ အဲသည် လို ကိစ္စမျိုး
သည် အတော်ပျင်းဖို့ ကောင်းပါသည်) သို့သော်.. ဆန်းမောင် ကတော့
ပုံပြင်စာအုပ်အသစ်ရသော ကလေးတစ်ယောက်လို ထိုကိစ္စကို မပြီးနိုင်
မစီးနိုင်။

ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောချင်ဟန်မျိုးဖြင့်...

“မင်းတွေ့လိုက်ရင် ငါတို့ ကို မနာလိုဖြစ်သွားမယ် ဇက်၊ တကယ် တ
ကယ်လှတာ၊ သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေက အမြဲပြီးရယ်နေတာ”

“မျက်လုံးတွေက ပြုံးတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့ ကောင်မလေးက ပါးစပ်
မပါဘူးလား”

ဦးစောဝေက အံ့ဩတကြီး နားထောင်နေရာမှ အူကြောင်ကြောင်ဖြ
င့် ဖြတ်မေးလိုက်သောကြောင့် ဆန်းမောင် စိတ်ဆင်းရဲသွား၏။

“ဟာဗျာ...အန်ကယ်စောကလည်း ဒါ..လင်္ကာမြောက်အောင် တင်
စားတာဗျ”

“ဪ...ဪ”

ဇက်ကတော့ ဝါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက်..

“နေစမ်းပါဦး၊ ငါက မင်းတို့ ကို မနာလိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတော့..ကောင်မ
လေးက မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ကြိုက်နေပြီလား”

“ဟာ...မင်းကတော့ လုပ်ပြီ၊ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ကြိုက်မလားကွ၊
ပြောချင်တာက ဒီလိုကွ၊ ဟိုဒင်း..ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အလား

အလာ ကောင်းနေတယ်”

“ငါဖြစ်ဖြစ်၊ အောင်ကြီးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့ တော့ သေချာတယ် လို့ ဆိုချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ထိ ကောင်မလေးက ငါတို့ နှစ်ယောက် ထဲက ဘယ်သူ့ကို ညွှတ်နေတယ်ဆိုတာ ဝေခွဲမရသေးလို့ ”

အောင်ကြီးကလည်း “အဟမ်း”ခနဲ ချောင်းဟန့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်..ဇော်၊ အခြေအနေကို မင်းလိုက်ကြည့်ပြီး..ငါလား ဆန်း မောင်လားဆိုတာ ဆုံးဖြတ် ပေး”

“ဟာ..မလိုက်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့ မင်းတို့ ဟာ မင်း တို့ ဆုံးဖြတ်ပေါ့ကွ၊ တော်ပြီ ... ငါအိပ်တော့မယ်”

မျက်စိများ ပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည့် ဇော်ကိုကြည့်ပြီး အောင်ကြီးနှင့် ဆန်းမောင်တို့ မျက်မှောင် ကုတ်သွားကြသည် ။ နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန် အကြည့်ချင်း တိုင်ပင်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ဆန်းမောင်က ဦးစောဝေဘက်လှည့်ပြီး မေးဆတ်ပြကာ အချက်ပြလိုက်သည် ။ ဦးစော ဝေက နားလည်သဘောပေါက်စွာဖြင့် အသံကိုမြှင့်ပြီး...

“ဇော် ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ယောက်ကိုမြင်ပြီး ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီဝတ်ချင်တယ်ဆိုပြီး....”

ဇော်က မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကာ ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်ရ၏။

“ဟိုး...ဟိုး တော်ပြီ ဦးလေး၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့ လို့ ဆို၊ ကဲ..ကဲ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရှေ့ကကြွ၊ ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

သူတို့ အားလုံး အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားကြသောအခါ အခန်းထဲတွင် အဝတ်အစားလဲရင်း ဇက် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

သူမျက်လုံးများကို မှီ တ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

“မျက်လုံးများ ပိတ်ထားလျှင် ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ဘူး”

မျက်လုံးများ ပိတ်ထားသည့်အခါ မိမိ၏ မျက်ခွံအတွင်းသားကို ပြန်မြင်နေရသည် မဟုတ်လား။

လူ့ဘဝတွင် အခြားပြင်ပမှ အရာဝတ္ထုများကို မြင်နေဖို့ ထက် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်မြင်ဖို့ က ပိုအရေးကြီးသည် ဟု သူတွေးနေမိ၏။

*